

CATALUNYA SOCIAL

APARTAT 273

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA

TELEFON 1114

La Conferència de Gènova

La conferència de Gènova, com ja és sabut, té per objecte establir un pla de reconstrucció econòmica d'Europa. Els representants de les nacions que assistiran a la dita Conferència, portaran, naturalment, ordres concretes dels respectius governs, i cadascú procurarà treure el millor profit dels acords que es prenguin. Això és molt humà. Seriem molt innocents si creguéssim que a la Conferència es prescindirà de tota tendència partidista i que els homes cims de les nacions més fortes es captindran únicament de fer la felicitat de tots els homes. Fullejant la premsa estrangera, és veu ben clar, que moltes nacions acuden a la Conferència amb una mica de pessimisme i de rezel.

Alguns elements francesos de més exaltació patriòtica, declaren que a la Conferència de Gènova no es farà obra econòmica, sinó obra política. Temen que havent reconegut alguns personatges polítics que és necessària la col·laboració d'Alemanya per assolir l'equilibri econòmic d'Europa, es prengui l'acord d'alleugerir les càrregues feixugues que pesen damunt d'aquell poble i que priven el seu màxim desenrotllo. Això no és res més que una suspicàcia. Lloyd George, ha declarat que és endebades pretendre que les reparacions exigides a Alemanya siguin la causa de la desorganització d'Europa. Si suprimíssim les càrregues que pesen damunt del poble alemany, aquestes caurien damunt dels pobles que han sofert les devastacions i, per tant, existiria el mateix desequilibri. Lloyd George, considera que la capacitat econòmica d'Alemanya, amb relació a les reparacions, no deu ésser judicada a la Conferència de Gènova. Aquests punts deuen ésser previament exclosos de tota discussió.

França voldria que de la conferència en sortissin acords totalment favorables a la seva economia i és natural que vegi decebudes les seves il·lusions. No sabem si la Conferència farà obra profitosa, però és de creure que havent-hi representants de diverses nacions que senten una necessitat de reconstruir la seva economia, es prenguin acords de caràcter general que harmonitzin els interessos de tothom. Nosaltres no ens mostrem massa optimistes, però tampoc massa pessimistes. Creiem que una Conferència de caient internacional pot ésser altament profitosa per als interessos de tots. No cal oblidar que solament una solidaritat de pobles, pot evitar l'enfonsament de l'economia mundial. Certament que l'ambició humana és molt forta, però col·locats els homes representatius front a front, poden posar-se d'acord per a realitzar una obra que estableixi novament l'equilibri econòmic d'Europa.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Amb pocs dies han passat moltes coses.

La Gran Campanya Social s'ha ajornat per motius molt raonables.

S'han restablert les "garanties constitucionals".

Han sortit del Ministeri que presideix En Sánchez Guerra els Ministres de Gràcia i Justícia i de Instrucció pública, essent substituïts pel senyor Ordóñez (que de Marina desembarca a dit primer Ministeri), i el senyor Montejos, que no se sap d'on ve. La vacant de Marina la cobreix el Contralmirall Ribera.

Com és consegüent, a aquestes dimissions hi segueixen algunes altres verament sensibles de les quals tota la premsa s'en plany, com la del Director de Presons, lloc tan dignament ocupat per un il·lustre sociòleg i criminologista insubstituïble.

Les causes de la crisi han estat, fonamentalment, la tendència esquerrana del nou Ministeri i l'adulteració de la política aranzelària de l'anterior, tan saviament estudiada i planejada.

Els efectes immediats d'aquesta insospitada orientació del Ministeri Sánchez Guerra-Bergamín, han estat el restabliment de les dites garanties; l'alliberament d'obers sindicalistes; l'enfonsament del flamant Aranzel, avui oficialment a l'arbitri del Ministre de Finances; les protestes dels industrials, que veuen en perill les seves empreses; les alarmes de la gent d'ordre, que sols se recorda de Santa Bàrbara quan trona; la baixa dels valors; la puja de les pretensions franceses, *et sic de coeteris*.

En Berenguer vingué, i ha tornat novament al Marroc, després de molts àpats i conferències, una volta més ple de poders i bons auguris. La darrera operació per anar reduint i isolant la bel·licosa càbila de Beni Said ha costat 300 baixes i la sorollosa desfeta dels tancs... A aquest pas...

Val més acabar allò salvant tot lo salvable, que no és molt, per desgràcia, i tornant aquí les tropes allí enviades, deixant que un exèrcit de voluntaris s'encarregui de cooperar a l'anomenada acció de protectorat, de que tan se'n parla i pocs en saben res. Aquest sembla que és el pla definitiu.

La gent es capfiquen buscant les causes de tan gros fracàs. Son moltes i velles, però també n'hi ha de noves i fresques. Una, d'elles la declaren els diaris per medi d'aquesta notícia, que no vo-

lem comentar: En l'espai d'un mes, l'exèrcit del Marroc ha comprat publicacions pornogràfiques per la vàlua de cinquanta mil pessetes.

ESPANYA ENFORA

La Conferència de Gènova, que està per començar, ho omplena tot. No es parla de res més, i no certament perquè no hi hagi moltes altres coses importants de que parlar. Diem-ne algunes.

Ha pres possessió el flamant rei d'Egipte. Morí en l'exili el malaguanyat ex emperador d'Àustria-Hongria.

El plet interior d'Irlanda ha millorat box xic, mes no així el de Fiume, que la diplomàcia italiana va dirigint als seus fins amb la seva tradicional habilitat.

El Senat dels Estats Units aprovà el tractat de Washington, si be salvant a la nació de tot compromís d'intervenció en plets exteriors que no l'interessin directament.

En Lenin està mal de salut, mes ja no és home indispensable per a que segueixi endavant el desgavell de la Rússia bolxevista. En Lloyd George exigeix d'ella per a donar-li un lloc a la Conferència de Gènova una sèrie de promeses de pagaments i de formalitats que és com demanar diners a un pobre.

Grècia i Turquia estan en vies de una pau imposada per França i Anglaterra.

Les nacions neutrals s'orienten en comú respecte als grans afers internacionals que les trontollen.

Altrament la Conferència de Gènova està plena d'incògnites.

Espanya hi va representada per personatges polítics i diplomàtics que tenen criteris distints i fins contraposats sobre problemes tan importants per a nosaltres, i àdhuc per totes les nacions del món, com el de Tànger.

França hi pren part amb un sens fi de reserves que faràn precaris els principals contractes. Alemanya hi compareix de presonera de guerra, disposada, segons es dedueix del discurs de Rathenau contestant a les noves exigències franceses, a no fer cas dels acorts que es puguin pendre a la Conferència de Gènova.

Setmana Santa

Després del dia triomfal de diumenge de Rams, venen els dies punyents i amarats de tristor de setmana santa. El poble estenia pel camí les seves vestidures i les branques dels arbres i exclamava: "Hosanna al fill de David; beneït el qui ve en nom del Senyor: Hosanna en les altures".

Però el poble s'oblidà aviat de Jesús. Les lloances es convertiren en impropis i les palmes vincladisses en corona d'espines. Jesús, dolç i suau, amb els ulls plens de dolçor i el rostre refulgent com sol de mig dia, passà per la terra omplint de llum les ànimes, aconhortant els pobres i els malalts i no obstant varen perseguir-lo.

Judes traï el Mestre. Per unes monedes entregà Jesús a les turbes. Es un fet que va repetint-se cada dia. Per unes monedes, per assolir les nostres ambicions i els nostres desigs, moltes vegades ens hem venut el mestre. Els goigs mundans ens han enlluernat i per tal que els cor pogués sumergir-se en un mar de plaer, ens hem allunyat del bon Jesús. Han estat més fortes les passions que la raó. Hem comprés que obravem malament, però hem trait els nostres sentiments, per a que els mundans a canvi de la nostra espiritualitat, satisfessin les nostres concupiscències.

Pilat digué al poble: "qui voleu que us deslliuri? Barrabàs o Jesús, qui s'anomena el Crist?" Pilat sabia que l'havien entregat per enveja. I quin dels dos voleu que us deslliuri! I el poble rugint com una fera digué: "Barrabàs". Quina injustícia més gran! L'enveja i l'odi posaren el nom de Barrabàs als llavis impurs de les turbes. Aquest crit, horrible, segueix donant-lo la humanitat. Els homes volen Barrabàs, perquè simbolitza el pecat, la luxúria, les passions desbridades, el goig i els plaers. Jesús s'oferia a la humanitat amb els braços oberts i la humanitat el rebutja i aclama Barrabàs. Si estiméssim el bon Jesús, si seguíssim les seves petjades, estaria el nostre pit tempestejat per les passions? Si en el nostre cor hi hagués una mica d'amor per aquell qui morí per nosaltres, no hi hauria en els nostres ulls més claror i en el nostre esperit més serenitat?

Els homes van darrera de Jesús o bé darrera de Barrabàs? Són amics del mestre o amics del pecador? Esser amic de Jesús vol dir, ésser cast, humil, piadós i tenir l'ànima plena de llum. Som així nosaltres? Certament que no. Quants són els homes que es recorden que Jesús és al Sagrari! Quants són els que senten fam de men-

jar el Pa de Vida que fa fortes les ànimes! Entre el món i Jesús escolleixen el món.

Pilat diu a les turbes: I què faré de Jesús, qui s'anomena el Crist?

Diuen tots: "Sia crucificat." Replica el president: ¿quin mal ha fet? I ells cridaven més fort, dient: "Sia crucificat."

Si pregunten a les turbes perquè presegueixen els homes purs, us diran: que morin. Quin mal han fet, els direu? Que morin, cridaran novament. Es la passió que entenebreix els ulls dels homes.

L'Església és perseguida i és endebades que volguen demostrar la influència civilitzadora que ha exercit a través del temps, car les turbes cridaran: volem que mori. A les turbes enfel·ladides no els demaneu raonaments.

Jesús fou condemnat a mort. Jesús, fill de Déu, sofri mansament les befes de les turbes. El despullaren i li posaren damunt un mantell d'escarlata. Teixiren una corona d'espines, la qual fou posada damunt del seu cap i en la seva mà dreta posaren una canya. Els soldats es befaven de Jesús, dient-li: Déu te guard, rei dels jueus."

Oh! quin espectacle més punyent!

El món també es befa dels purs i dels innocents.

Seguim ara el bon Jesús camí del Calvari: mireu com camina pàlid, regalimant sang, portant damunt les febles espatlles la creu, en la qual ha de ser crucificat. Jesús cau i l'assolien perquè camini. Arribem al lloc anomenat Gògota, on eren ajusticiats els grans criminals. Li lleven les vestidures, l'aguen damunt de la creu i li foraden els peus i les mans. Damunt del seu cap foren escrites aquestes paraules: "Aquest és Jesús, Rei dels Jueus." I per més escarni foren crucificats dos lladres, l'un a la dreta, l'altre a l'esquerra. Els que varen crucificar-lo tenien el cor tan dur, que en comptes de reconèixer que havien comés una injustícia, blasfemaven dient: Eh! tu que destrueixes el temple de Déu i en tres dies el reedifiques, salvat a tu mateix; si ets fill de Déu, davalla de la creu."

Quantes vegades aquestes paraules han estat dites a través del temps. Els homes incrèduls demanen a Déu que faci un miracle, per a que puguin creure. Felços els que creuen i no han presenciat mai un miracle!

Jesús morí i el vel del temple s'esqueixà en dues parts de dalt a baix, les pedres s'esberlaren, s'obriren els sepulcres i s'estengueren les tenebres per tota la terra.

Cada vegada que un mal pensament furga dins de nosaltres, posem de nou damunt el cap de Jesús la corona d'espines. Els nostres pecats fan sangnar el seu pit i li foraden el peus i les mans i el crucifiquen.

Jesús sortí triomfant del sepulcre. Els homes bons que han sofert i han estat perseguits, després de morts també triomfen.

En totes les èpoques els enemics del catolicisme han intentat demostrar que la resurrecció fou pura invenció del apòstols. Diuen els jueus que mentres els soldats dormien, els apòstols s'emportaren el cos de Jesús. I Sant Agustí respon: *Durmientes adhibes testes?* Els quatre evangelistes confirmen la resurrecció de Jesús; i la tradició apostòlica i la predicació dels apòstols ho demostren palesament. Si Jesús no hagués sabut que havia de sortir triomfant del sepulcre, no ho hauria promès. Si hagués estat un impostor, no s'hauria atrevit a fer una promesa que ja sabia no podia complir, car els seus seguidors en veure que havia deixat de complir la seva promesa no haurien continuat creient en Ell. És innocent creure que els apòstols anaren a obrir la sepultura de Jesús; i si ho haguessin fet no es compren que molts d'ells haguessin ofert llur vida per un home que els havia enganyat. Si realment els deixebles de Jesús, s'haguessin avingut a representar una farsa, veint que continuava inanimat el seu cos, no és possible que posant continuament en perill llur vida s'haguessin escampat pel món predicant les doctrines d'un fals messiès. Els enemics de Jesús, sabien que havia promès ressucitar el tercer dia; i per a que no pogués ésser robat segellaren el sepulcre i manaren que els soldats el vigilessin. Per tant, com volem que els apòstols s'atrevisin a obrir el sepulcre, sabent que serien detinguts? I perquè havien d'obrir-lo si sabien que son diví mestre, els havia promès que ressucitaria? En direu que ho feren perquè no ho creien. Doncs, si no ho creien, perquè havien d'exposar la seva vida per un home que s'havia befat d'ells? Demés s'aparegué als apòstols i el veieren després de mort diferents persones, i per tant, no és possible que ningú l'hagués vist si veritablement no hagués ressucitat. En el llibre dels fets dels apòstols, s'esmenta els miracles que aquells obraven, i com que els feien en nom del Crist, no és possible que els haguessin pogut fer, si Jesús no hagués estat fill de Déu. Conta Sant Lluc, que un home coix de naixement en veure els apòstols els demanà almoïna, i Sant Pere li digué: *no tinc or ni plata; però vaig a donar-te l'únic que tinc: en nom del Crist, Jesús Nazare, al-*

ga't i camina. I el coix caminà. Com és possible, doncs, que Sant Pere, invocant el nom d'un fals messiès, hagués pogut fer caminar un pobre coix? Si els apòstols convertien a mils els homes i obraven miracles, no és possible dubtar que Jesús és el veritable messiès.

Durant aquests dies de setmana santa, recordem la passió cruenta de Jesús. Si meditem la vida del nostre mestre, sentirem un gran desig de purificar el nostre cor.

Arribarà el dijous sant, embolcallat de quietud i de misteri, es clouran les portes, es paraitzarà el treball, i el poble a corrués visitarà els temples. Abans d'entrar-hi unes dones humils ens oferiran un pom de farigola, i en la quietud de l'hora baixa sentirem plorar el violó d'un pobre cec. Penetrem al temple amb una gran humilitat. No convertim una festa tan subtil, en un espectacle pintoresc.

Sapiguem veure amb els ulls de l'esperit, el bon Jesús clavat en creu, amb els braços oberts i el pit sangnant. Si no ens apartem de la Creu serem feliços i serem grans.

La Creu és la salvació del món. Alcem-la ben alta per a que la vegi refulgir tota la humanitat i segueixi el camí dreturer.

CIVERA

— T'agradaria, Lleganya, ser comunista?

— Ja ho soc per força. Saps què vol dir comunista? Passar gana.

Posició general de la qüestió del joc

VI (continuació)

D'un llibre interessantíssim, aplec de conferències educatives del distingit literat mahonès D. Pere Ballester, suara editat, extrec d'un magnífic i documentat capítol contra el joc, el fragment que ve ara, reproduït en son autèntic llenguatge menorquí: "Per que's vegi ahon arriba se ceguetat dels jugadors, us diré que tal com se juga a la banca en aquesta ciutat (Mahó) segons m'asseguren persones dignes de crèdit, és quasi impossible que els punts, a la llarga, en surtin guanyant. Ses banques se reserven, damunt se sort, certes aventatges, que's diuen de porta o de entrada, i ademés, retiren els guanys, aquells doblers (dinners) retirats no tornen a se taula sinó en dossis homeopàtiques, úniques responsables de ses postures. De manera qu'els punts no's poden recabalar quan tenen sa ratxa favorable. Així se comprén que en població tan modesta com se nostra, ses banques alcin durant se temporada de joc una suma de mils de duros que altrement semblaria fabulosa; com se comprén també qu'es joc acabi, sempre de finor, per quedar-se els punts sense doblers i sense crèdit, a no ésser que abans s'aturi de cop, baix es pes d'un suïcidi o de pérdua de carreta" (6).

D'una altra obra tècnica tradueix: "Un sol raonament seria suficient per a provar que el joc és un pèssim negoci per als punts que arrisquen sos cabals de bona fe. El raonament és aquest: els bankers es fan rics, i els punts s'arruïnen. Ergo, quelcom tindran els primers per a assegurar-se el benefici" (7).

A la conferència clàssica del Pare Van Tricht contra el joc, oblidada en massa pels aprofitadors benèfics barcelonins de tan infame vici, aquest punt de vista hi és remarcant amb especial insistència. Prohi coneguda és, i remeto a ella als lectors, sobre tot a les pàgines 35 a 40, on cita ell, a son torn, fins autoritats matemàtiques. Cito aquí només això: "Hi ha una llei tan certa com les anteriorment enuncïades, i és que "per el jugador al qual favoreixen les condicions, la ganància augmenta sense límits". Ara bé, a tots els jocs el banquer gaudeix favors especials"... "¿Per ventura no sabeu els enormes compromisos que accepten de bon grat i amb molt goig tots els propietaris de cases de joc? ¿No clama aquest escàndol més alt que tots els raonaments?

Ésser un enganyat o un enganyador, tal és l'alternativa del jugador de professió" (8).

I per fi, un retall del periòdic esquerrà de Madrid "España": "An aquesta categoria pertany el joc malanomenat d'etzar, perquè donades les ventatges sabudes o fraudulentés dels que l'exploten, sobre els que's deixen explotar per ell, mai és d'etzar a la llarga, perquè sempre guanya el banquer i sempre pert el punt. El joc, tal com avui funciona, és una forma diluïda i hipòcrita d'apoderar-se de ço que és d'altri" (9).

Diem que el banquer és un lladre del jugador, que li xucla la sang, i si el jugador és lladre, llavors és lladre de lladres. Però encara hi ha un graó més. I és que el robatori resideix a la situació normal, constitucional, a la posició recíproca del banquer i el punt. Després s'obre encara la boca d'un altre soterrani: La esfera negra, terrible, de les males arts, de les trampes i fulleries, dels escamoteigs, del "pego", que diuen, dels instruments de joc falsificats (cartes marcades, ruletes amb ressorts secrets, etc.), coses totes molt més freqüents del que sembla, i que fan que la ventatge del banquer, que ja era *naïva*, per dir-ho així, i més grossa segons sembla en certs jocs que en altres, sigui en moltes ocasions, escandalosament superior. Un exemple d'aquesta doble posició dels bankers. La ruleta té tal o qual sort, el O, segons diuen els tècnics, que proporciona als bankers rendiments enormes. Es un xuclador dels diners dels punts. Però hi han banques que tenen, oi més, ruletes falsificades que fan sortir el O més sovint. I fins hi han tractats amb projectes per a construir ruletes de trampa, com an que en tinc a la vista, editat a Barcelona l'any 1899 (10).

En resum, que als dos grups de robatoris comesos pels punts, s'hi afegeixen els dos grups de robatoris comesos pels bankers. El que es deriva de la normal posició de ventatge del banquer sobre el punt, és a dir el robatori normal i universal, inherent a la funció de banquer, i el robatori molt més greu i molt freqüent per usar males arts, trampes, estafes en el joc. Per això he dit ja més amunt que el robatori contingut en els productes del joc, no és simple sinó un lladronicí doble, triple i sovint quàdruple. Perquè sovint es dona el cas que un banquer amb males arts dobla la seva ventatge d'aranya contra la mosca, i engloteix d'un cop els diners que el jugador portava a la timba de perdició, i que si molt convé no eren seus.

I pensar que el fruit d'aquesta síntesi de lladronicis, que es a la vegada enciclopedia de

llàgrimes, deshonor, miseria i també de sang, com és el suïcidi de fa vuit dies, és reparteixen oficialment, en abonament mensual, a entitats benèfiques i religioses, convocades des de les columnes, senyors, des de les columnes del *Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona*!

Sí, senyors, ara ens enterem que la llista mensual de repartiment de diners del joc, per mitjà del Comitè anomenat d'Obra Benèfica i Social surt, amb tots el honors de la oficialitat, al Butlletí Oficial de la "Provincia", aquell periòdic que de tan "oficial", fins els edictes de la Mancomunitat s'hi han de publicar en castellà. I ben cert que això és la mida del concepte que's te a Espanya de les coses oficials i de la oficialitat. De un costat, l'exclusivisme del castellà com a *única lengua oficial* arriba de tant absolut, a devenir com una forma de superstició: d'altra costat, aquesta intangibilitat es per a donar caràcter oficial... a la tolerància *pagada* del més vergonyós delictes. Doncs, sí, la darrera llista publicada, la trobareu al *Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona* N.º 66, dissabte 18 de març de 1922, començant a la pàg. 3, columna 3, i acabant a la pàg. 4, col. 3. En total prop d'una pàgina sencera, on són anomenades 173 entitats benèfiques, de les quals al menys 120 o 121, són associacions, hospitals i assils religiosos (i dic al menys perquè altres n'hi hauran que per no dur nom expressament religiós em passaran desapercibudes). Entre totes s'han repartit la quantitat de pessetes 259.930. Entre aquestes pessetes hi deu haver la part proporcional dels diners robats i estafats per jugadors durant el mes de febrer, i dels cabals del qui, dins d'aquest període intentà suïcidar-se Vicents Marco, de qui parlàvem en un article anterior.

I jo pregunto, una vegada més, que hem de dir a aquelles entitats, parlant d'aquests diners, diners robats, robats *PER jugadors i robats A jugadors*: que bon profit el facin?

Però la institució de robatori no es limita a n'això. Hi ha la usura. Una legió d'usurers volta la taula del joc ofereix, brinda auxilis als qui perden, als qui van de baixa. No cal dir que els préstecs, acceptats pel infeliç que s'ofega, són oferts mitjançant interessos fantàstics; són allí com enlloc préstecs d'escanyapobres. I són, sumats al quatre lladronicis inherents a la funció del joc, amb aquest, cinc robatoris, i no hem acabat.

Per a poguer explotar aquesta negra, inhumana, diabòlica indústria, els empresaris del joc paguen quantitats enormes; no obstant, SOLS UNA PETITA PART ES REALMENT DIS-

TRIBUIDA A BENEFICENCIA. Així, al menys, amb notòria unanimitat ho declaren tots els qui tracten aquesta qüestió. Si la base del pacte del joc amb la beneficència és lliurar a beneficència els productes del joc, tota merma d'aquests productes, és robada a la beneficència? ¿no és veritat? Però no sols representa aquesta merma escantellar el fons destinat a almoïna pública; sinó que es moltíssim més grossa la quantitat que desapareix, que no pas la quantitat que els hospitals realment recullen. A Madrid, l'*Asociación Matritense de Caridad*, que recull de segona ma els diners del joc i els distribueix de tercera ma a altres asils i entitats, recauda mensualment 200.000 pessetes per terme mig. I sabeu en quan s'ha avaluat ço que paguen els banquers del joc per a exercir la infame indústria? Doncs en 800.000 pessetes. Es a dir, que per a la caritat n'arriba solament la quarta part. On va la diferència? A mantenir intermediaris, ganduls, vividors... i a subvencionar certs periòdics, certs periodistes. Es a dir que per cada pesseta donada als pobres, es donen tres pessetes a paràsits i a viciosos. I això és obra benèfica i social?

(Seguirà)

R. RUCABADO

(6) «Lletres a una mare mahonesa». Extret de se Revista de Menorca. Serie 1.ª Mahó, 1921.

(7) Gil de Oto. *Timbas, Chirlatas y Casinos*. — Trampas, substituciones, marcas y escamoteos, usados por los fulleros. Barcelona 1921.

(8) Obras amenas. El juego. Conferencia familiar. XXI. Bilbao.

(9) «España» N.º 310, 4 de Març. Article titulat *Patente de corso para los juegos de azar*?

(10) Totes aquestes belles arts són amplemment descrites als expressats llibres de Pedro de Mendaro i de Gil de Oto, i especialment en uns articles sobre «Los horrores del juego» publicats en el Heraldo de Madrid, per en Lluís Anton del Olmet.

**Recordeu-vos, cristians,
de l'Hospital de
la Santa Creu,
de Barcelona
Una gràcia de caritat!!**

Idees i fets

La defensa de la propietat

Ha tingut lloc a Barcelona una Assemblea de la Propietat, organitzada per les Càmbrs de la Propietat Urbana d'arreu d'Espanya.

En realitat, no són moltes les reunions d'aquesta classe que fins avui han celebrat els propietaris de finques urbanes. I és que l'organització de la defensa i els sacrificis que dita organització comporta, no té lloc més que quan la necessitat ho exigeix; amb el que, d'at està, que la propietat urbana no havia sentit fins al present la necessitat de defensar-se, tot i no essent (ho reconeixem) el de les cases un negoci dels més productius.

Avui la propietat urbana es sent ferida per unes limitacions extraordinàries que arreu se li posen; i avui la propietat urbana es redreça a es defensa. Es lògic, encara que dita defensa es faci en termes forts i excessivament durs i a base d'uns discursos on s'hi posa tot el calor i l'entusiasme de la defensa dels propis interessos i potser una que altra improvisació que després, fredament i amb serenitat, de bona gana l'orador tataria en la ressenya periodística.

Fins a catorze arbutis, es diu, pesen damunt la propietat; la contribució ha augmentat fins a quintuplicar-se amb el nou Registre fiscal; darrerament, un R. D. de 20 Juliol de 1920 ha fet sobreexir el vas impositant limitacions fortíssimes sobre els lloguers.

Es cert, ben cert. Però els propietaris farien bé en repassar la pròpia història, com a tals propietaris, i llavors potser reconeixerien que la limitació més gran, la del R. D. esmentat, no l'ha dictat el poder a caprici, sinó obeint a una real i positiva necessitat, necessitat creada en molta part pels abusos d'alguns propietaris sense consciència que s'ha prevalgut de la situació d'inferioritat que en el nostre dret ocupa el llogater. Quan el Govern va decidir-se a saltar per damunt els preceptes de lleis tan fonamentats com el Còdic Civil i la Llei d'Enjudiciament, molt imperiosa devia deixar-se sentir dita necessitat i molt fort deuria ésser el clam de l'opinió en aquest sentit.

Però el Congrés de la Propietat ha fet bé en deixar de banda aquest precedent. Tot el que divideix i separa, deu allunyar-se.

Però també hauria fet bé la susdita Assemblea en allunyar un altre element de separació, com és el de la defensa de la propietat en el sentit de defensa d'interès de classe.

La propietat urbana en les gran ciutats en té sols una, avui, de defensa: l'amortització dels seus interessos amb els deis arrendataris, sobretot si aquests ho són als efectes de l'exercici del comerç i de l'indústria.

La situació privilegiada en que el Còdic Civil espanyol posa el propietari davant el llogater; la facilitat amb que al mateix es concedeix l'arma terrible i occidora del desahuci; els perjudicis que, sobretot, als comerços i indústries poden esdevenir del mateix; i el no poder convertir l'arrendament amb un dret real amb totes les seves garanties i aventatges si el propietari no vol, fan que el problema de la propietat urbana es mantingui en un pla de lluita, ja que el llogater ha de valdre's d'armes potser impròpies per a salvar aquesta inferioritat amb que el tracten les lleis civils espanyoles.

I la qüestió, en benefici, de tots, no pot plantejar-se en un terreny de lluita, ja que els interessos d'una i altra banda es troben lligats molt estretament.

Per això, és inútil que el llogater extremi els seus planys. En veritat, la propietat urbana ha passat (i passa encara, amb certa part) anys molt flacs, i de l'estímul que aquesta propietat ofereix al capital i a l'estalvi en depèn la major construcció de cases, únic remei immediat del mal, avui per avui. I és així mateix inútil que els propietaris extremen llur defensa, ja que la massa dels llogaters és molt nombrosa i el corrent de tot el món és més favorable a aquests que als propietaris.

D'aquí que no creguem sigui bo el camí emprat per l'Assemblea de la Propietat.

Bé està la defensa dels interessos. Però millor està encara l'aixecar una mica la mirada i anar a la defensa dels interessos de la societat mitjançant solucions d'harmonia, que en definitiva porten en el seu si la defensa del propi interessos.

Mai la propietat urbana serà defensada, si no la defensen amos i llogaters d'acord. I per això, al costat de les conclusions de defensa de dita propietat hi escauen molt més unes conclusions de defensa de l'arrendatari fent de l'arrendament obligatoriament un dret real, deixant al llogater intervenir en la marxa econòmica de la propietat urbana; etc.

Per acabar, un fet.

Mentre l'Assemblea estava donant, a Espanya, crits de "¡abaix el decret d'inquilinat!", les Cambres franceses acabaven de votar una llei novà de lloguers en la que's prorroguen els contractes d'inquilinat fins a nou anys en les cases de vivenda i fins a quinze en els locals dedicats a comerç i indústria (sempre a partir de l'any 1919). Els beneficiaris d'aquestes prorroques hauran de contribuir segons el preu del lloguer, a l'augment dels impostos gravant l'immoble i

l'augment de les prestacions (aigua, gas, electricitat, ascensor, etc.). També s'autoritza un augment accessori, segons les circumstàncies, d'un 50% sobre certs tipus de preu del 1914.

I res diguem de l'estat de la qüestió a Alemanya!

No pot, aquesta llei francesa servir de llei als nostres propietaris, que fan bé en defensar els seus drets, però que farien millor en defensar els drets del conjunt social, única manera, per altra banda, de defensar eficaçment els seus propis?

J. M. GICH.

DEL MOMENT

Tinguem seny

En algunes fàbriques han sorgit ja alguns conflictes. Els obrers han demanat augment de jornal i s'ha plantejat la vaga.

Cal que els patrons i els obrers no perdin el seny. Seria sensible que comencessin novament les lluites estèrils que ens portaven cap a la ruïna. Els patrons, abans de donar una negativa, han d'estudiar l'assumpte i veure si és justa o no la petició dels obrers. Negar sistemàticament les millores no és raonable. No voler donar espontàneament ço que es donarà per la força, no és prudent. Cal que s'estableixi un règim de justícia, i que tothom compregui que legalment s'obtenen les coses justes.

Els obrers també han de tenir en compte, que no poden demanar un salari que privi la vida i el desenrotll de la indústria. Si demaneu coses injustes i us són concedides per mitjà de la força abassegadora que us dona el sindicat, de què us serviran si mateu la indústria? Es compren que els elements revolucionaris que no persegueixen altre fi que perturbar la vida econòmica dels pobles, combatin sistemàticament el capital, però un obrer que tingui seny no pot fer-ho. No s'ha de permetre la explotació, però mai s'han de posar obstacles al desenrotll de la indústria. En un poble ric els obrers hi viuen bé, i en canvi han d'emigrar dels pobles pobres.

Els patrons i els obrers no són dos exèrcits

belligerants, sinó aliats. Certament que els dos tenen interessos diferents, però els interessa igualment la pau social i el progrés i l'engrandiment de la indústria.

Cal, doncs, que aquestes espurnes que s'han produït en el camp social, s'apaguin aviat i no provoquin un nou incendi.

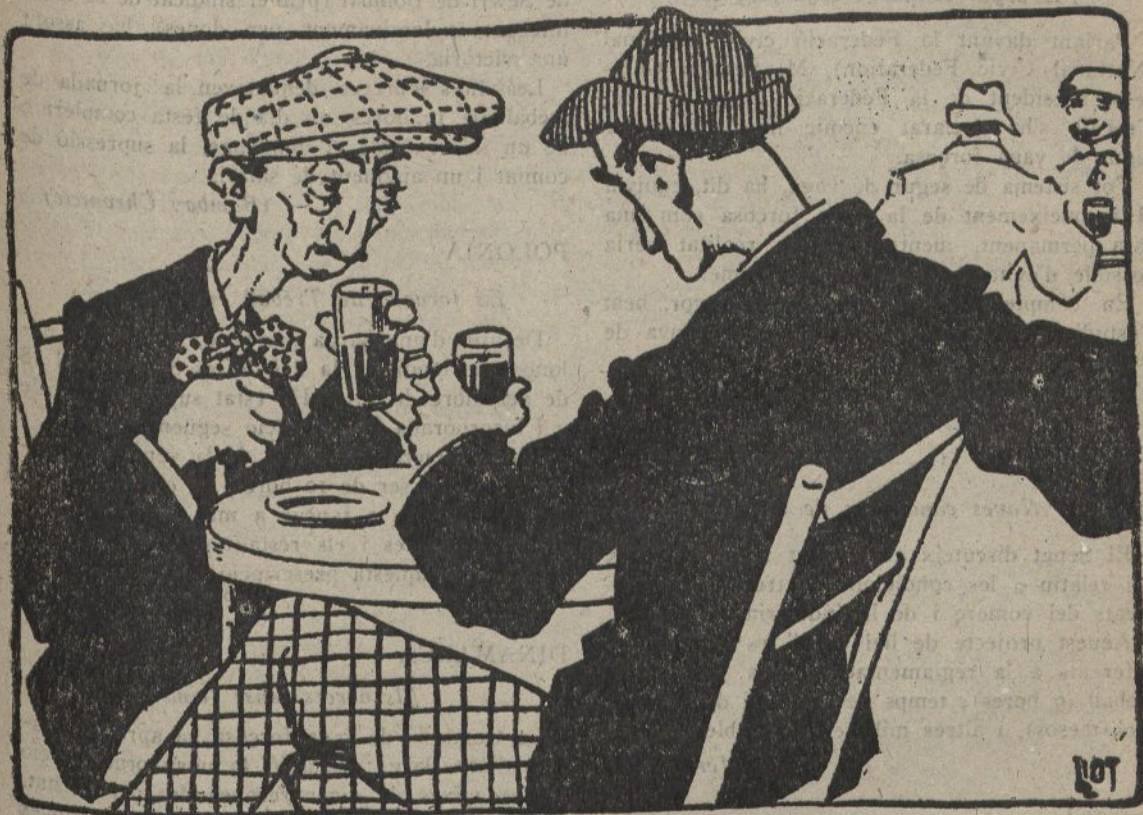
Treballem tots amb coratge i amb dalit, per a que la nostra terra segueixi el camí de la riquesa i de la prosperitat.

Una anomalia

Es reparteixen unes fulles de propaganda, explicant el martiri dels infants russos que moren de fam. És molt humanitari i molt cristià donar menjar als que tenen fam, però no creieu que és una cosa inconcebible que alguns comitès que recaptin diners pels russos, facin encara l'apologia del comunisme? Si aquestes doctrines antinaturals han fracassat sorollosament, com ho demostra el fet que cada dia morin a centenars els russos víctimes del comunisme, com voleu fer-vos creure que és necessari implantar-lo per a que la humanitat sigui feliç!

Si encara hi ha obrers que creuen en les excel·lències del comunisme és que tenen ulls i no hi veuen. Rússia és convertida en un cementiri. La fam i el tifus fan estralls. Voleu sofrir i morir-vos de fam? Voleu viure sota el jou de la misèria? Si és així, planteu el comunisme. Però no digueu que voleu fer feliços els homes sinó que voleu fer horrible i tràgica la vida i convertir la terra en un immens cementiri.

EL RESTABLIMENT DE LES GARANTIES

- Bebem a la salut dels lliberals que han restablert les garanties!
- Dels lliberals? Però que no governen els conservadors?
- Es que se sap mai qui és que governa a Espanya!...

Opinió dels altres

L'empresa marroquí en que l'Estat espanyol s'hi troba disbaratadament empenyat, confirma que Espanya ve a ésser com una branca seca d'un arbre vigorós. Espanya no ha anat al Marroc sinó que l'hi han portat i exerceix la funció de policia de l'Estret per compte d'Anglaterra, de tal manera que la campanya que sosté allí, és una guerra anglesa destinada a impedir que el francès arribi fins el Mediterrà, i deu inclou-

re's, per tant, entre els esforços d'expansió i consolidació del Imperi Britànic.

Espanya, per a exercir un servei efectiu i civilitzador en el Nord del Marroc, no necessitava de cap manera haver emprès semblant operació militar, per virtut de la qual li ha costat més la seva zona del que valdria posada en venda a tant l'hectàrea (l'anglès no paga el servei) i ha envenenat per sempre el problema de nostres relacions amb els habitants.

(La derrota de la civilización, por Gonzalo de Reparaz, pàg. 128.)

Esguardant el món

ESTATS-UNITS

El segur contra la vaga forçosa

Parlant davant la Federació cívica nacional (National Civic Federation), M. Samuel Gompers, president de la Federació americana del Treball, s'ha declarat enemic irreductible del segur de vaga forçosa.

Tot sistema de segur de vaga, ha dit, equival al reconeixement de la vaga forçosa com una cosa permanent, mentre que en realitat seria possible d'evitar-la i de posar-hi remei.

En comptes de crear caixes de socor, hem d'estudiar les causes que originen la minva de treball i procurar que tothom treballi.

(Washington Post)

XILE

Noves condicions de treball

El Senat discuteix actualment un projecte de llei relatiu a les condicions de treball dels empleats del comerç i de la indústria.

Aquest projecte de llei conté les disposicions referents a la reglamentació de la jornada de treball (9 hores); temps de comiat i de dimissió (dos mesos), i altres millores favorables.

(El Mercurio)

SUISSA

Comissió de l'Unió Sindical Suïssa

La Comissió de l'Unió Sindical, que s'ha reunit darrerament a Olten, ha aprovat l'estat de comptes de 1921. Segons aquest estat s'han cobrat en concepte de quotes i subvencions 225.340 francs i com que les despeses pugen 153.589 francs, hi ha un superàvit de 71.751 francs.

El sindicat del ram de construcció té un superàvit de 50 mil francs, el qual serà esmerçat en socórrer els obrers en temps de vaga i de lock-outs.

Com que aquest any hi ha molts obrers sense feina, el pressupost es saldarà amb déficit.

La Comissió sindical s'ha pronunciat, en principi, contra la reducció de personal durant el període de vaga forçosa.

La Direcció general de Telègrafs ha acordat acomiadar 400 obrers, i en assabentar-se'n la dita Comissió ha ofert ajudar la Federació de obrers de telègrafs i telèfons.

(La Sentinelle)

INDIA

Vaga de les obreres de la filatura de Sewri de Bombai

El sindicat de les obreres de la novella filatura de Sewri de Bombai (primer sindicat de la Índia integrat exclusivament per dones) ha assolit una victòria.

Les dites obreres demanaven la jornada de treball de 10 hores, un dia de festa complert o bé un salari doble el diumenge, la supressió de comiat i un augment de salari.

(Bombay Chronicle)

POLONIA

La jornada de Treball en el comerç

Després d'una qüestió de discussió, la Cambra polonesa ha modificat la llei de les 8 hores del 18 de desembre de 1919. Ha estat suprimit l'article 2 i incorporada la disposició següent:

En el comerç, la durada de la venda de mercaderies pot ésser de 10 hores, no estant obligats els establiments a tancar a mig dia.

Les farmàcies i els restaurants no han estat sotmesos a aquesta prescripció.

(Premsa polonesa)

DINAMARCA

Els obrers sense feina

La Comissió de vaga forçosa ha aprovat, després d'una llarga discussió, la nova organització de les caixes de socor reconegudes per l'Estat.

El Director de Treball ha donat també noves instruccions.

Les caixes de vaga forçosa que no son afectades per una vaga o un lock-out, pagarà a llurs membres les indemnitzacions establertes per la llei.

(Dagens Nyheder)

FRANÇA

Confederació general del treball

El Comitè de la Confederació dels sindicats extremistes (Confederació general del Treball unitari) s'ha reunit darrerament a París.

Han aprovat un programa d'acció sobre els punts següents: impost sobre els salaris, jornada de vuit hores i defensa dels salaris.

El Comitè ha acordat aprofitar la festa del primer de maig per a protestar contra l'impost sobre els salaris, la repressió sindical i el militarisme.

El congrés de la Confederació general del Treball tindrà lloc el mes de juny, vinent.

(La Liberté)

L'antiga associació catòlica - agrària en funció

I

Des del cim de tot d'una alegre muntanya, que s'aixeca a les envistes d'una poètica vall, em contemplava l'altre dia, com en les feixes del quintà d'una antiquíssima casa pairal — de les poques que encara hi conviuen, en dolça germanor, amos i masovers — hi treballava una nombrosa i poc acostumada colla de pagesos.

Es que l'antiga associació que bé podem anomenar catòlica-agrària, que no de nom, com moltes, sinó de fet, com poques, existia allí, aquell dia estava en funcions, degut a trobar-se malalt el masover de la casa i haver-hi acudit tots els veïns de la costa a sembrar-li l'anyada, com és de consuetut en aquests cassos, segons prescriu aquesta germanívola associació.

Allò era bonic de veure.

A la vista d'aital espectacle, considerant lo alegre que seria la vida si arreu del mon imperés l'amor i germanor del cristianisme, un hom se sentia optimista perquè el cor s'aixamplava a la esperança contemplant aquella gent que semblava talment com si tots portessin esterotipada al cor la sublim màxima evangèlica *d'estimeu-vos els uns als altres*.

Tothom treballava qui més podia. Uns sembrant, els més llaurant, altres resseguint la rrega perquè quedés més ben colgada la ferraia, qui fent aixadins, qui escumant els recs i així ordenadament sense un crit ni un regany la feina s'anava fent depressa i bé i tot marxava com una seda.

Tothom treballava a més no poder i cap cobrava jornal, tots treballaven pel pròxim per l'amor de Déu i tots estaven més contents i satisfets que si haguessin cobrat jornal doble.

Però el més content de tots era un pobre home adolorit, que apoiat en dos bastons i amb un porró a la mà, s'anava passejant per la treballada convidant els treballadors a beure, diguent-los-hi amb accent de franca i encantadora amabilitat:

—Apa minyons, remulleu una mica el canyó que sinó la gorja s'assecaria.

—Grans mercès — contestaven amablement els convidats, sense acceptar el convit — ja ens el portem.

—Com s'enten això? — replicava el pobre malant — es al dir que fins la *vinotxa* us porteu? vosaltres si que hi fareu bones ganán-

cies. Va, va, és que no voleu que jo us convidi.

I amb insistència hi tornava:

—Vaja, un traguinyoli; no m'el desprecieu.

—Val més que el guardeu per casa vostra.

—¿Que us penseu que no és bo? és fet dels raïms de casa.

I per no despreciar-li els treballadors — amb una delicadesa que podrien envejar molts aristòcrates — alçaven el porró fent un trago curt, molt curt, que durava tant sols el temps necessari per a remullar el canyó, i li tornaven sense descuidar-se de dir-li mai:

—Grans mercès, ben estimat.

I així treballant en dolça germanor anaven passant alegrement el dia.

Cap allà a mitja tarda comparegueren al quintar, amb el cistell sota el braç, dues noies com d'uns vint anys, garrides i ben plantades amb una rosa a cada galta més boniques que una diada de sol i més trempades que un guíjol dient amb aire amorós:

—L'amo ens fa portar això per vosaltres.

I tot deixant el cistell a terra afegí la més trenca-atmetlles:

—No n'està pas poc de cofat avui l'amo!... s'en fa un tip d'anar i venir de la sala a la finestra de la seva cambra i de la finestra de la seva cambra a mirar-vos tot dient:—Vaja això si que m'agrada, això si que m'enamora! Deia que el cor s'en hi anava amb vosaltres i es coneixia que es fonia de no poguer-vos venir a ajudar fins l'últim que he sentit que deia a la mestressa:

—Fes arreglar una bona beguda que vull fer-la portar a aquesta bona gent, que ja que no puc ajudar-los en el treball almenys els ajudaré a fer el xerric.

I aquí la teniu i ja cal que no feu compliments que més encomanat més l'amo que us atipessin bé i m'és dit que ens digués que si pot ja vindrà a veure-us.

I tot entornant-s'en, girant-se enrera afegí:

—I pel demés amb els cistells no us hi amoineu que quan hagin fet ja tornarem a venir a buscar-los.

I al cap de poc se sentia la veu del masover pel qual se feia la feina que bo i mostrant els cistells en l'aire cridava content:

—Apa minyons a fer beguda que l'amo la paga.

Lluís Torras i Natà.

Olot.

Els llibres nous

Preguem als autors i als editors que vulguin que donem compte de l'aparició de llurs llibres en aquesta secció, que ens en remetin un exemplar.

LA "GUIA DE L'HOMME LLIURE" I EL SEU AUTOR

Una tercera edició és sortida a llum, d'aquest benhaurat llibret, que ha fet famós el pseudònim del seu autor, *Vèrax*, la col·laboració del que tant altament honora a CATALUNYA SOCIAL. Gaire bé en un any i mig són exhaurides les dues primeres nombroses tirades, que comprenent més de 15.000 exemplars, l'autor mateix escampà en almoina gratuïta, unint al zel la generositat. Aquesta tercera, té un mòdic preu: 1 pesseta (152 pàgines), preu no pas de lucre, com ja és pot compendre, sinó per ajudar a la difusió d'altres obres de bona propaganda. No cal dir que recomanem amb tota la voluntat, als qui no el tinguessin, aquest excel·lent llibre, que cada dia mereix ésser més conegut, estimat i aplicat. Ara que tant és invocada la llibertat, i veiem el mot aquest escrit en banderes oposades, per homes que es devoren i es persegueixen i es tiranitzen brutalment els uns als altres, bé convé saber quin és el seu contingut. Ara que tot-

hom és "lliure", val la pena de controlar-ne el sentit, a veure si concorda amb la única manera que nosaltres coneixem d'ésser veritablement *lliures*: amb la essència de la llibertat cristiana. Aquesta és la que predica el llibre de *Vèrax*, la que tots hem de sentir.

I és hora, doncs, de dir dues paraules sobre l'autor. *Vèrax*, ciutadà venerable i veterà de les lletres catalanes, ha sigut, de poc temps, enlairat a una investidura de singular prestigi, en honor als mèrits seus. Si S. S. Benet XV, de santa memòria, ho va publicar, nosaltres no hem pas de cubrir-ho. El patrici barceloní Don Llorenç de Balanzó, que per amor a la modestia i a la veritat s'amaga sota aquell nom, ha estat creat, amb títol hereditari, Marqués de Balanzó, gràcia portificia otorgada en senyal de reconeixença als seus treballs de propagandista de la veritat, i amb obligació de perseverar en aquesta tasca.

CATALUNYA SOCIAL en resulta així indirectament honorificada, de la gran distinció a un il·lustre amic i col·laborador seu, de tan alt lloc provinent. Al Marqués de Balanzó, literat públic i fàcil, traductor de la Divina Comèdia, versió que està terminant i enriquint amb saboros comentaris versificats, en el terreny de l'apostolat social, si no portés ja la sava i l'energia pròpies d'un intens i fervorós predicador li servirien de guiadors, estímuls i exemples aquells dos grans aristòcrates francesos, honor del estatament noble i braç il·lustre del catolicisme social, l'un del qual era Comte de Mun i l'altre és Marqués de La Tour-du-Pin La Charce.—R.

El problema del viure

Un gran rotatiu catòlic crida l'atenció respecte aquest problema, que va agreujant-se cada dia.

No parla de l'Aranzel, de la fam, perquè sap que és un tòpic; ni parla tampoc dels agabellaments perquè ja no n'hi ha.

Parla de les noves càrregues tributàries que han d'ésser implantades si es vol lliurar de un nou cataclisme l'hisenda espanyola.

Parla de les noves tarifes ferroviàries que gravaran extraordinàriament molts articles de consum necessari, no tant per lo que elles pesaran proporcionalment sobre els ahudits articles, sinó perquè daràn peu a sobrepreus abusius.

I com aquests augments de cost de la vida repercutiran en els salaris i en tota mena de relacions econòmiques, el rotatiu de referència

invita al Govern, als Municipis, als patrons, als obrers, a les entitats populars que procurin evitar per tots els mitjans possibles les alces injustificades, els abusos de costum...

En totes les nacions estrangeres baixa el coeficient del cost de la vida. Ara mateix Anglaterra prepara un altra rebaixa de jornals paral·lela a aquesta baixa del coeficient vital.

¿Per què aquí en comptes de baixa puja aquest coeficient? ¿Per què a aquí és, per exemple, tan car el pa avui com quan el blat costava quasi bé doble més?

¿Per què, a Barcelona, el famós Mercat Central de Verdurs, que tenia que abaratir els preus de les mateixes ha donat ocasió a alces exorbitants?

Aquí solament ens cuidem de fer política i anar tirant. Aquesta és la fórmula de la vida: anar tirant. Així ens llueix el pel! —J.

D'ací d'allà

A Berlin tingué lloc el prop-passat diumenge una reunió dels comitès executius de les tres internacionals socialistes per a deliberar sobre les possibilitats de celebrar congressos internacionals.

Ens cal preguntar quants congressos pensa celebrar cada internacional i llavors amb una senzilla multiplicació per tres sabrem el número total.

Vet aquí que quan els col·legials estudiïn aritmètica hauran de respondre a la clàssica pregunta: "Relación de esta ciencia con el socialismo".

El diari "Informaciones" diu que a l'Exèrcit d'Àfrica s'han venut en un mes, opuscles pornogràfics per valor de 50.000 pessetes.

I amb uns homes afeblits i afemellats moral i materialment, què volem anar a conquerir?

Si no es té més cura en evitar aquesta xacra social, nosaltres en nom dels moros protestem de l'acció de protectorat que l'Estat espanyol preten dur a cap, perquè resulta més honest tenir trenta o quaranta dones, que no pas cap.

El diumenge, al teatre Rojas de Toledo, la Joventut Republicana de Madrid va organitzar un mitin com a preludi d'una contra-campanya davant de la gran Campanya Social.

Badeu!!! perquè la Gran Campanya Social ja fa dies que s'ha ajornat.

Per dimissió del ministre de Gràcia i Justícia ha presentat la dimissió també, seguint la costum i àdhuc obligació política, el Director general de Pressons, el nostre bon amic En Ramón Albó.

Els masons de Barcelona han felicitat al Comte de Romanones per la seva campanya en pro del restabliment de les garanties constitucionals.

Però no quedem en que aquests senyors i que encara existeixen! treballen sempre a l'ombra? Doncs no sabem per quins set sous es preocupen de que hi hagin garanties o no.

Nosaltres que ens preocupavem ben poc de les senyores garanties haurem de rompre tota classe de relació amb elles, ja que veiem que sostenen certes amistats...

Una observació darrera: creiem que aquests masons han fet molt poc favor al Comte.

Aquestes exigències polítiques tenen una certa gràcia o desgràcia.

Allà va una endevinalla.

En què s'assembla una Direcció tècnica i la Política?

En res.

A Madrid encara no existeix establert un tribunal per nois.

Es que a la Cort de les Espanyes tothom és major d'edat, encara que no tothom té cèdula de pesseta i deu.

El cap dels reformistes, l'ex republicà, ex canari d'Oviedo, ex Don Heterodòxo i avui dinàstic, *el amigo Melquiades*, ha declarat en un recent mitin que la democràcia és agitada i turbulenta.

No s'hi deu haver trencat gaire el cap per dir això.

I ha afegit que l'Estat no ha de prodigar la *Caritat*, sino la *Justícia* a seques.

I la *Gràcia*?

Aquesta la té monopolitzada el *amigo Melquiades* en col·laboració amb En Prieto, que ja està a punt de fer-se ex socialista.

A Madrid hi ha *carestia* de subsistències, i l'Acadèmia de la Llengua ha acordat que la paraula no significa poca quantitat, sinó que vé de la radical *car* i el sufixe *és tia*.

Diguin els socialistes si els principis cristians, si el llevat de l'Evangeli que proposà Crist per a assaonar la massa social, són contraris a l'interès de l'obrer i a la seva dignitat personal; diguin si l'imperi d'aquests principis sobre l'esperit dels homes representa opressió dels humils i injustícia contra el dret dels mateixos.

DR. TORRES I BAGES

(*L'Esperit en el Problema del Treball.*)

Noticiari

— S'han inaugurat a aquesta ciutat dues Escoles, magnífiques, per cert, anomenades "Baixeres" i "La Farigola", i n'hi ha quatre més en construcció.

— El Consell de Patronat, ampliat, del I. N. P., atenent a les recents modificacions, ha constituït les dos Comissions permanents en aquesta forma: Comissió de Reserves i Fondos de Previsió composta dels senyors Director del Tresor, Marquès d'Urquijo, Tormo, Moragas, Ximénez, Dúo, Pallarés, Iglesias, Blanco, Senante, Maluquer, Gómez, Latorre, González Rojas, Forcat i Cavannes.

Comissió de Tarifes i Reserves tècniques formada pels senyors Subsecretari del M. de Treball, Pasada, González Rothwos, Alarcón, Pérez Infante, Gainzarain, Moragas, Pallarés, Ximenez Villalobos, Sela, Buylla, Vallejo, Bordona i Shaw.

— La baixa que fa pocs dies s'obtingué en el preu del pa (5 cèntims per quilo), ha desaparegut. Oficialment s'ha permès que es torni a vendre a 75 cèntims perquè els pobres milionaris que trafiquen en aquest negoci puguin guanyar més.

— Organitzada per la Cambra Oficial de la Propietat Urbana, de Barcelona, ha tingut lloc aquests dies la Assemblea general de totes les Cambres i associacions de propietaris urbans de tot Espanya, que ha estat un èxit esclatant per als interessos que elles representen. El sentit social no ha deixat de manifestar-se en les deliberacions de l'Assemblea.

— S'està preparant un Congrés internacional de dames catòliques per constituir una Unió Internacional de Associacions Catòliques Femenines. Els fins principals d'aquesta empresa són els següents:

- Preservació i propagació de la fe.
- Campanya en pro de la moralitat.
- Protecció de les noies.
- Formació de la dona cristiana.

— Els freds extraordinaris del mes passat causaren danys quantiosos. Certes collites, com la de les ametlles, han estat destruïdes per complet en moltes encontrades.

— En virtut del restabliment de ço que en diuen "garanties constitucionals", han sigut alliberats molts centenars de reclusos, notant-se cert malestar en determinats estaments socials.

— A l'Ateneu Enciclopèdic Popular, es reuniren els representants obrers que formen el

Comitè Pro Retirs Obrers, per a procedir a l'aprovació d'un programa mínim a favor dels treballadors vells.

Els reunits, després de laboriosa discussió, aprovaren les conclusions que constitueixen el programa mínim per a l'Assegurança per a la Vellesa, i que són les següents:

Primera. Reclamar la immediata presentació i aprovació a les Corts, del projecte de Llei de Recàrrecs, sobre les herències des del cinquè grau i estranys, conforme l'article 36 del Reglament del Retir Obrer.

Segona. Que l'obrer comenci a percebre la pensió assenyalada a l'article 12 de la Llei de Retirs, des del 24 de juliol vinent.

Tercera. Que l'obrer contribueixi a augmentar el fons del retir obrer amb una pesseta mensual obligatòria.

Quarta. Que la pensió mínima que percebi l'obrer en concepte de retir, sigui de mil pessetes anyals.

Cinquena. Que tinguin dret a cobrar pensió, en cas de vellesa, tots aquells obrers que cobrin sous inferiors a 6.000 pessetes anyals.

Sisena. Que el límit d'edat per a percebre el retir, sigui fixada als 60 anys, i als 55 anys tots els obrers d'oficis exhaustors.

Setena. Que siguin ampliat a cinc els representants, tant obrers com patrons, elegits entre les entitats reunides en assemblea convocada a l'efecte per a integrar el Consell de Patronat de l'Institut Nacional de Previsió i els Patronats de Previsió Social.

— El Comitè del X Concurs Exposició Internacional d'Alimentació, Higiene i Agricultura, que tindrà lloc a Barcelona des del dia 15 de maig al 15 de juny vinents, continua amb gran activitat els treballs d'organització perquè la inauguració del Certamen tingui lloc a la data fixada.

Augmenta cada dia més el nombre d'industrials, comerciants i agricultors, que de totes les regions d'Espanya i de l'estranger, es dirigeixen a la Direcció general del Certamen, carrer Ample, 22, Barcelona, per a ésser inscrits com a expositors.

— La Cooperativa d'habitacions populars "La Casa del Menestral", ha adquirit un lot de terreny al carrer de Lepant, d'aquesta ciutat, on es proposa construir, així que obtingui l'autorització corresponent, el primer grup de cases per als seus associats. Al mateix temps està practicant les gestions oportunes per a l'adquisició d'un altre important lot per a un segon grup d'habitacions per als socis de l'esmentada entitat.

LLET CONDENSADA

PROVEU-LA

UNA

VEGADA

ES LA

MELLOR

MARCA

“LA LECHERA”

SERVICIOS DE LA COMPAÑÍA TRASATLÁNTICA

Línea de Cuba Méjico.—Servicio mensual saliendo de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 y de Coruña el 21, para Habana y Veracruz. Salidas de Veracruz el 16 y de Habana el 20 de cada mes, para Coruña, Gijón y Santander.

Línea de Buenos Aires.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 4, de Málaga el 5 y de Cádiz el 7, para Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires; emprendiendo el viaje de regreso desde Buenos Aires el día 2 y de Montevideo el 3.

Línea de New-York, Cuba, Méjico.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 25, de Valencia el 26, de Málaga el 28 y de Cádiz el 30, para New-York, Habana y Veracruz. Regreso de Veracruz el 27 y de Habana el 30 de cada mes con escala en New-York.

Línea de Venezuela Colombia.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 10, el 11 de Valencia, el 13 de Málaga, y de Cádiz el 15 de cada mes, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico y Habana. Salida de Colón el 12 para Sabanilla, Curasao, Puerto Cabello, La Guayra, Puerto Rico, Canarias, Cádiz y Barcelona.

Línea de Fernando Póo.—Servicio mensual saliendo de Barcelona el 2, de Valencia el 3, de Alicante el 4 y de Cádiz el 7, para las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma y puertos de la costa occidental de Africa. Regreso de Fernando Póo el 2, haciendo las escalas de Canarias y de la Península indicadas en el viaje de ida.

Además de los indicados servicios, la Compañía Trasatlántica tiene establecidos los especiales de los puertos del Mediterráneo a New-York, puertos Cantábrico a New-York y la Línea de Barcelona a Filipinas, cuyas salidas no son fijas y se anunciarán oportunamente en cada viaje.

—Estos vapores admiten carga en las condiciones más favorables y pasajeros, a quienes la Compañía da alojamiento muy cómodo y trato esmerado, como ha acreditado en su dilatado servicio. Todos los vapores tienen Telegrafía sin hilos.

LEGÍA

CONEJO

REHUSAR BOTELLAS MAL TAPADAS

Academia Cots

FUNDADA EN 1879

Calle Archs, n.º 7, pral. (Travesía de Plazas Sta. Ana y Nueva)

CENTRO DE ENSEÑANZA ESENCIAL-
MENTE PRÁCTICA, DE COMERCIO

Reforma de letra.—Ortografía.—Correspondencia comercial.—Documentación.—Prácticas de escritorio.—*Mecanografía*.—Cálculo mercantil y Teneduría de Libros por partida doble, aplicados a toda clase de empresas incluidas la *Banca y Bolsa*.—El Título de Tenedor de Libros, previos exámenes por péritos y profesores mercantiles.—*Clases especiales para señoritas*.—Practical of School Languages (Lenguas vivas) por profesores extranjeros y por métodos modernos puramente prácticos.—Taquigrafía.—Geografía comercial.—Lenguáfonos.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneu A. G.—Enric Granados, 30, Barcelona